

Ilyen villamosok voltak (közlekedtek, járkáltak
stb.) akkortájt. Fölléptél, a kalauz felrántotta

mögötted a rácsot, kértél gyerekjegyet.
Nyitott peron, széthúzott kocsiajtón keresztülűjt a

szél. A gyerekjegy negyven fillér
volt, ha igaz. Télen jéghideg, bezuhog

az eső meg a hó,
viszont biztos. Nyáron jó huzatos,

mentünk ki Hűvösvölgybe. Végállomás, kiszállás,
indulsz sétálni, indul a kirándulás, itt volt

az első pesti mozgólépcső. Így
emlékszem, és lehet, hogy rosszul. Mert

nem létezik, hogy mozgólépcsőt építettek
ide azért villamosozol Hűvösvölgybe,

hogyan kirándulj,

minek mozgólépcső? Pont ide? Bárhol
inkább, mint a Hűvösvölgyben, nem? Igaz,

hogyan nem működött. Soha nem
üzemelt, legalábbis mikor arra jártunk, egyszer

se. Nem jártunk amúgy sokat
arrafelé. Fölszállsz a Moszkva téren az

56-osra, és kiszáguldasz Húvösvölgyig, családi program, nem túl sűrűn. Inkább nagyon

is ritkán. Meglepően gyorsan ment a villamos, nagyokat rángott, kilengtek a

kocsik. Imbolyog a tákolmány, az ablakok lenyitva, dőlt be a levegő

meg minden. Vidám volt, csoda, hogy ki nem siklott. Ki nem

repültünk! Ritka esemény, mert Húvösvölgy helyett inkább kihéveztünk a telekre. Ha

már egyszer, akkor a telek. A hév nem kóvályog ennyire, sokkal

lassabb, mintegy megfontoltabb. És zöld. A villamos sárga. Pont ilyen villamosok

közlekedtek a Váci úton is. Szép villamos, bár akkor nem tetszett,

ez nevezhető nosztalgiának. Most bezzeg tetszik, akkor nem. Ami akkor nem.

Élet és nem ezeket ismételtetik

(02/12/19)

Ahhoz k'apest még mindig túl

sok autó jár

a ház előtt.

Akárhogy kicsomagolom magam, nem

vesznek át – nem

vesznek rajt' erőt –,

ha meg begubózódom, kicso-

magolnak, mindenkit

érdekel,

úgy látszik, hogy mi van belül, mi az, amit

majd oly könnyen

dobálnak el.

Tudod, van egy bizonyos jel-

legzetes női csukló-

mozdulat,

ahogy a csikket elhajítva a táskájában

turkál, új csikk

után kutat.

Én tényleg jól tudom egyébként, bármilyen

hülyén hangzik, hogy mi az,

amit várok.

Föllépek, mint egy járműre,

és a végállomáson

leszállok,

járkállok egyet, aztán vissza-
szálllok a kö-
vetkezőre,
így szálldigálok
(az *akárhogy is, de elhagynak*)
a nőkre.

Vagy nem. Nem úgy.
Aligha úgy van, ahogy
mondom.
Nem kezdek, nem hagyom abba, nem
várok, nem el-
rontom.

Tehát fölszálllok és
leülök. Kinézek a.
Nézem az ablakon
saját magam. Ott saját magadat
látod
nagyon-nagyon.

Meg némi piszkot, mert
mindig pocskul
van lemosva,
csorog végig rajtad, le
rád, ég és föld
minden mocska.

Hazafelé még bemegyek
a boltba, és
veszek szalámit.
Még jó, hogy ahhoz képest kapni
mindent. Még jó
kapni bármit.

Élet és nem ezeket ismételtetik

(03/01/06)

Néha beleolvasok
a naplómba.

A-
lig hihető dolgok, szomorú,
viccesebb,
buta,

nem hinnéd.

Nem
hiszem
el, alig hiszem, mik
voltak és
mi nem,

mi' nyúlánk és falánk! Van
amit

nem is értek,
van, hogy túlzottan is, nagyjából
így: nagyjából
ez a mérték.

Például, vegyük azt, hogy
1995.

december
hatodika. Mindent különben
elfelejték. F'lejt
az ember.

Azért van ez a, mondjuk így,
a *rendszer*, hogy
eszembe
jut, ami majd mindjárt
újra egész-végképp el lesz
feledve,

érzelmek, ahogy messzi
elsodortak, épp
miköz-
ben elintéztem négy vagy öt
ügyet. Hozzáfogtam négy-
öt semmihöz.

Élet és nem ezeket ismételtetik

(03/03/25)

Van, aki jóval a
jónál is vadabbul
csinálja,
és nemigen nézi, mi jön,
mi megy, vagy mi marad
utána,

nem tudja, hogy választott-e
vagy őt választják
a dolgok,
hogy általában zörög minden, vagy ő
az, aki folyvást az orra
alatt mormog.

Nem tudja, olvas-e vagy olvassák
csupán, leolvassa
őt, mint a gáz-
óra állását a számlás, noha oly
régóta már
lángokban áll a ház,

látja, mivel elébe kerül,
amit lát, azért
kerül elé bármi,
nem kerüli el, nehéz is volna
olyan helyet, olyan
helyzeteket találni,

látod, miféle arcot
szab neki,
 micsoda képet
vág az, aki folyton más-
milyen valóságokba
 téved,

húzzák és vonják, hideg-meleg,
téli napok és
 nyári esték,
aki odaát jár, arról lepattog a máz,
lejön a viselet, lecsorog
 a festék,

sír és nevet: nem tudod, miért?
Látod, ahogy sír és
 látod, hogy nevet.
A sohasem-lesz, régen-se-volt
van ott, valami más, sokkal
 rosszabb helyett.

A szabadság

(Csokonaihoz)

(1)

Kilép a laktanyakapun áll
kicsit a 40-es megállójában
megvárja a buszt nem
száll

föl gyalog indul hazafelé
a Budaörsi úton Villányi
út kora nyári bizonytalankodó
idő

a Körtérnél ráfordul a
Bartók Béla útra sétál
a Duna felé emlékszem
arra

a valakire ahogy harmincnégy
évvel ezelőtt a Szabadság
hídon áll párás a
levegő

vízszag olaj a szél
elfújja a kipufogófüstöt emlékszem
megáll a híd közepén
bámulja

a folyót kicsit borzong
nem fázik túlzás hogy
fázna fehér póló farmer
furcsa

furcsa és nem két
év a korlátra könyököl
nyilván kezdenek vele valamit
lassacsckán

majd kezdenie kell valamit
magával ezzel az egészszel
élet ilyesmi így valahogy
arra

nem emlékszem hogy mit
nem emlékszem arra hogy
majd mihez fog kezdeni
miképp

fog neki hogy akar
nekifogni először is nyilván
hazamegy most igen de
mit

akar igazából mi van
egyáltalán mit lehet vagy
szabad mi a szabadság
szép

*szabadság óh sehol sincs
e világon oly becses
kincs mely tenálad nagyobb
volna*

nem emlékszem arra hogy
szerinte mi a szabadság
miért azt csinálja majd
és

miért úgy csinálta de
mit is nézi a Dunát
jó és egyszer csak
eljön

onnan de minek miért
akkor miért nem előbb
talán elkezdett tényleg
fázni.

(2)

1346-ban Crécy-nél III. Edward
csapatai lemészárolták Valois VI.
Fülöp seregét a csatában
ezerötszáz

francia lovag esett el
és csak négy angol
mert a szabad parasztokból
álló

angol íjászok tizenkét nyilat
tudtak kilőni percenként a
genovai zsoldosok pedig csak
négyet.

Élet és nem ezeket ismétlgetik

(02/12/22)

Álltam az árokparton

egyszer

az apámmal.

Ez akkor van vagy nincs? Ez akkor van,

ha az ember régi kacatok

közt rámol.

A biciklit fogom, mellettem

áll, közel

a kerítéshez,

kinéz a képből. Jól néz ki.

Csipkézett széle

van a képnek.

Sütött a nap, ez akkor van. Akkor még alaposan

süt a nap, nincs

semmi árnyék.

Néz be a kertbe az apám,

ilyet én

kitalálnék?

Egy gyerek áll az út szélén, most

mondjam *innen* azt,

hogy *távol*?

Te szerettél volna

csirkékre lövöldözni

légpuskából?

Kert

Illatos a kertem.
Kopog a szomszéd faszi.
Megcsípett, levertem,
rám szállt valami.

Kiszáradt a dió-
fa ága,
majd jön a Jó-
zsi és levágja.

Mindenféle repked,
mint már mondtam.
Szedek epret,
azt' jól van.

Egyszerű élet,
nyár, beesik, besüt,
össz-vissz' beszélek,
valami majd beüt.

Felét ennek a rím
kedvéért írtam így.
Ez nem jellemző rám
amúgy, de elfogott a vágy.

Nekifogok, kiásom ezt

Nekifogok, kiásom ezt.

Nem mozdul semmi.

Vagy még előbb, asszem, bemegyek enni,
fölteszek valami lemezt.

Szépen összeálltak a felhők,

esik, ázik

a kert. Én vagyok: van más? Van másik?

Figyel a tükörből egy felnőtt,

rálehel az üvegre, rajzol egy szívet.

Mi van, mogorva,

utolérted magadat korba'?

Rigó száll a bokorra,

lerázza a vizet.

Most akkor az jön majd, hogy ki kinek mivel és mit fizet.